

Mesés mindennapok

A kisgyerekkor éveiben nincs fontosabb elfoglaltság, mint a játék. Később a játszva tanulás. A külvilágot folyamatosan fedezik fel a különféle játékoknak köszönhetően. De felmerül a kérdés, hogy milyen a jó játék? A televízióból áradó reklámoknak és az internet adta lehetőségeknek köszönhetően rengeteg játékot megnéztem. A fő szempontok számomra azok voltak, hogy készségfejlesztő, biztonságos és megfizethető legyen. Bianka gyorsan cseperedett, és megbizonyosodtam róla, hogy a bűgő csigák és a csattogó lepkék kora réges-rég lejárt. Arra gondoltam, hogy olyan játéka van szükségünk, ami rendelkezésre áll, amiért nem kell 60 kilométert utazni, hogy megvásárolhassuk, ami semmire sem törik el, amit nem lehet elhagyni óvodába menet. Ez a végtelenül egyszerű dolog nem más, mint a gyermeki képzelet.

Már pici baba kora óta folyamatosan beszéltem Biankához. Elmondtam séta közben hová tartunk, mit veszünk a boltba, hol van most az apja. Nagyon figyelt a hanglejtesemre, a hangutánzó szavaimra. Mikor megtanult beszélni, naponta többször követelte a meséjét. Mindenbe belevitte a képzeletét, én pedig hagytam, hogy a történetek úgy alakuljanak, ahogy azt Bianka szerette volna. Ha egy kis mesét, fantáziát csempészünk a játékba, némi versenyszellemmel fűszerezve, soha nem lehet megenni. A képzelet mindenben átszűrte. Leírnék néhány esetet: Imádtam Lego -ból építeni nagy tornyokat, de egy idő után unalmas lett neki. Ekkor elkezdte használni a fantáziáját. A parkettára tette a plüss póniját és odahívott. Elmondta, hogy ez varázs torony lesz, ami megvédi a pónit a gonosz boszorkánytól. Kérte, hogy építsük együtt. Így egy megunt játékból szinte újat varázsolt a képzeletével. Nagyon büszke voltam rá és mosolyogtam, mert olyan hangsúllyal mondta a szavakat, ahogyan én mondom mese közben.

Másik példa mikor együtt sütünk. Remek kis kukta lenne belőle. Így minden kétszer annyi időbe telik, de közben is együtt vagyunk, játszunk és én is tudom végezni a munkám. A pizzát imádják, és az elkészítésében is segít. Tündéri, ahogy segít, kis kezével gyúrja a tésztát. Egyik ilyen alkalommal elkezdte mondani, hogy a tepsibe tett tészta egy nagy rét, és a pizza feltétek rajta a virágok. Mikor reszelt sajttal hintette meg a tetejét, csak ennyit mondott: „Esik a

hó”. Megtanulta, hogy az ő kis képzeletében minden lehetséges, ugyanakkor nem keveri össze a valós és a fantázia világát. Megfigyeltem, hogy két esetben használja aktívan a képzeletét: ha unatkozik, és ha menekülni akar ebből a világból. Mikor beteg volt, azt képzelte a gyógyászerről, hogy varázsgyógyász és ettől hamarabb meggyógyul. Örültem is neki, hogy nem kell könyörögni, vagy beleerőltetni a kanalas orvosságot, mint azt megannyi ismerősömmel látom...

Akkor is a képzeletét használta, mikor meghalt a nagyapja. Nagyon hiányzott neki, és rengeteget sírt. A halál fogalmát nem lehet egy picinek elmagyarázni. Ő csak annyit tapasztalt, hogy nincs ott a Papa. Részben azokból, amit mi mondunk neki, részben a saját fantáziáját használva kitalálta magának, egy történetet. Este, mikor végighallgatja a mesét, mindig elköszön a Papától is. Azt mondja, ő egy másik helyen van, de vigyáz rá, és nem lehet rosszalni, mert Papa szomorú lesz.

Mindenre megoldást nyújt a képzelete. Ennek köszönhetően nagyon kreatívan gondolkodik, a problémamegoldó képessége a korához képest nagyon jó. Bő a

passzív szókincse, mindent megért. Olyan, mint egy kis szivacs. A hallott szavak jelentését megkérdezi, és utána beleépíti a mondandójába. Együtt kántálunk mondókákat, és sokszor előfordul, hogy kicseréli a szavakat hasonló hangzású szóra. Ezekből a mondókákból nagy kacagások születnek. Mi így játszunk. Naponta sokszor elővesszük a képzeltőerőnket. Bianka mesél, én meg megpróbálom elhinni, hogy olyan is lehet a világ. Miközben őt játékosan tanítgatom, én is rengeteget tanulok tőle. Azt vallom, hogy nem a drága, szinte már megfizethetetlen játékoktól lesz boldog gyerekkora egy picinek. Nagyon fontosnak tartom, hogy sokat legyen együtt a szülő és a gyerek. Kétség kívül a mai kor anyukájának már többfunkciósra kell lenni. Felgyorsult a világ, muszáj lépést tartani vele. De erre nem az a megoldás, hogy az internetes hangos könyvet hallgat a pici, vagy mesecsatornát néz.

Egy gyerekhez nem elég csak leguggolni. Oda kell ülni mellé és együtt játszani, mert a személyes kontaktust nem pótolja semmi.

Cikkíró: Inga

Forrás: www.minelli.hu

Anyu, hogy kerül az ajándék a fa alá?

Minden családnak megvannak a maga válaszai, hogy csemetéjének meghagyja a meglepetés örömét, és minél inkább megőrizze a gyerekkor varázsát.

Viszont egy bizonyos kor felett már egyre kevésbé hihető a mese a Mikulásról és az Angyalról. Vajon a szülők feladata, hogy elmondják az igazat, vagy meg kell várni, amíg magától jön rá, hogy hogyan működik ez valójában?

Minden szülő máshogy nevei a gyerekeit, és ebből olykor kemény nézeteltérések alakulhatnak ki az óvodában. Míg az egyik családnál még mindig az Angyal hozza az ajándékot, addig a másik gyerkőc már pontosan tudja, hogy valójában apa és anya indul karácsonyi bevásárlótúrára, így az ő fülüket kell rágni, hogy milyen ajándékot szeretnének.

Ezzel nem is lenne semmi gond egészen addig, amíg az új információt birtokló kiskölkök nem döntenek úgy, hogy felvilágosítja a többi tudatlan óvodást. Ezek után megindul a kérdésáradat és néhány esetben a könnyzápor is.

Lehetetlen megállítani a lavinát. Ha az egyik kisgyerek megtudja az igazat, menten el is kezdi terjeszteni. A legtöbb esetben a véletlen műve vagy a gondatlanságé, esetleg a nagyobb testvér az oka, hogy rájön a turpisságra. A legtrikább esetek közé tartozik, hogy a szülő avatja be a nagy titokba a kicsit.

Természetesen az is számít, hogy hogyan tudja meg az igazságot. Más viselkedést eredményez, ha pontról pontra saját maga rakja össze az apró jeleket, vagy ha az óvodában kürtöli szét az egyik gyerkőc. Ilyenkor legtöbbször nem akarja elfogadni, hogy ez az igazság, és bízik abban, hogy a szülei majd megerősítik ebben. Még ha a család úgy is dönt, hogy megpróbálja fenntartani a látszatot, igazából csak késleltetni tudják a dolgot.

A legtöbb esetben tehát nem fog maradandó sérülést jelenteni egy egészséges lelkivilággal rendelkező gyermek számára, ha szembesül a tényekkel, miszerint a fehér szakállas, nagy pocakos öregúr nem az Északi-sarkról jött.

Az egyik anyuka így nyilatkozott, amikor kislánya megkérdezte: Anya te vagy az Angyal?

„Nem, kislányom, nem én vagyok az Angyal.

Én választom és teszem a fa alá az ajándékokat, ugyanúgy ahogyan anyukám is tette számomra és ahogyan az ő anyukája is tette az ő számára. És igen, apa is segít.

Elképzelem, ahogy egy napon te is ezt fogod tenni a gyerekeid számára és tudom, hogy imádni fogod, ahogyan ragyogó arccal sietnek Szentestén a fa köré énekelni, és felfedezni a csodás ajándékokat. Szeretni fogod, ahogyan magukba szívják Karácsony hangulatát és kicsi arcukat beragyogja a sok kis gyertyafény.

Ez nem tesz téged Angyallá.

Az Angyal nagyobb mint bárki közülünk és a munkája tovább tart mint a mi életünk. Az ő dolga egyszerű de nagyon fontos. Ő tanítja meg a gyerekeket hinni abban amit nem láthatnak és nem tapinthatnak.

Ez nagy dolog, az egyik legfontosabb. Életed során szükséged lesz erre a képességedre, a hitedre: magadban, a barátaidban, a tehetségedben és a családodban. Szükséged lesz hinni olyan dolgokban, amelyeket nem tudsz megmérni vagy kezdebe venni. A szeretetre gondolok, a nagy erőre amely felvillanyozza az életet belülről kifelé még a legsötétebb, leghidegebb pillanatokban is.

Az Angyal egy tanító, akinek én is a tanítványa voltam, és most már te is tudod a nagy titkot, hogy hogyan jut el minden kisgyerek házába: segítséget kap minden egyes embertől, aki-

nek a szíve tele van örömmel.

Tiszta szívű emberek, mint apa meg én, felvállaljuk az Angyal munkáját, amely enélkül lehetetlen lenne.

Úgyhogy nem vagyok Angyal. Az Angyal szeretet, varázslat, remény és boldogság. Én benne vagyok a csapatában és most már te is.“

Forrás: cozi.com

19 gyerekes apának hazudta magát

Családtagszám-rekord dőlt "össze" Görögországban: kiderült, hogy egy, "papíron" 19 gyermekkel megáldott görög családapának valójában egyetlen csemetéje sincs.

Az 54 éves férfi tökéletesen hamisította a születési anyakönyvi kivonatokat és egyéb dokumentumokat, hogy busás családi pótlékot kapjon. Olyan ügyesen lavírozott, hogy tíz éven át a szociális támogatásból élt. Az eset speciális "szepelje", hogy a férfi korábban rendőr volt, de ahogy jöttek a "papírgyerekek" - 15 éve "szülte" az elsőt -, úgy emelkedett családi pótléka, és 2001-ben otthagyta havi ezer eurós munkáját, mert már főállású családapaként is

megélt.

Mohó gyerekvágya buktatta le. A hatóságnak a minap szemet szúrt a rendkívüli gyereksereg, amelynek létszáma görög családrekord. A rendőrség becslése szerint volt kollégájuk legalább 150 ezer euró - csaknem 50 millió forint - családi pótlékkal csapolta meg az államkasszát.

A férfi amúgy egyedülálló, volt már ugyan nő, de gyereke nem született. A légből kapott csemeték mindegyike "apás" szülés volt és egyértelműen "anyátlan": a volt nej nem vett részt a családcsalásban.

Forrás: MTI

